

John Kleene

“Vulling”

Hoe mooi zou het zijn als er letters, liever nog woorden en als het even kan prachtige zinnen op dit witte vel zouden verschijnen?

Mijn tekstverwerker laat het blanco blad namelijk pijnlijk verblindend oplichten. De zwarte letters, woorden, zinnen zouden het licht dimmen tot een warm grijs wandtapijt. Natuurlijk zou ik de instellingen van de laptop kunnen bijstellen, maar dat geeft mij niet de uitdaging en de daarop volgende voldoening, wanneer ik op mijn eigengereide schrijverswijze de pagina vol ploeter.

Mijn brein vraagt om uitdaging. Het is alleen de mate van uitdaging, die ik nog onder controle wil leren krijgen. Is het wel goed voor de rest van mij, om het verzoek van mijn hersenen in te willigen?

Elke keer is het weer een worsteling.

Talent en inspiratie zijn wel aanwezig vermoed ik, anders had ik al lang te horen gekregen van de andere schrijvers op de zolder, dat ik mij maar beter alleen op de muziek zou moeten gaan concentreren.

Inderdaad, muziek maken is een andere culturele activiteit waar ik mijn dagen veelal mee vul. Maar waarom zou ik niet ook nog gaan schrijven? Ik vind het een fijne activiteit, ook al voelt het ook wel eens aan als zelfkwelling, naarmate ik de lat hoger leg. Dit geldt echter ook voor het bespelen van de toetsen, het componeren of het zingen. Is het misschien beter voor mijzelf om het fanatisme, het perfectionisme, los te laten?

In het schrijven en schrappen, de vaardigheden en het gebruik van de vele gereedschappen van een schrijver ben ik mij nog wel aan het bekwamen. De backspace en deletetoetsen zijn mijn belangrijkste gereedschappen op de laptop. Ook nu bedenk ik mij bijvoorbeeld ook meteen of de voorgaande zinnen niet te lang zijn, of de zinnen misschien beter in twee delen opgesplitst zouden kunnen worden of dat een stuk helemaal weggelaten mag worden, zonder dat het de kern van mijn verhaal veranderd in negatieve zin.

Normaal gesproken had ik voor de voorgaande zin beide toetsen meermalen gebruikt. Hij is veel te lang voor de meeste lezers, zo snel als ze afgeleid zijn door andere zaken. De afbeelding van de knappe dame of heer op het telefoonscherm bijvoorbeeld. Korte krachtige zinnen zijn in de mode. Bij het cabaret, de politiek en ook nu ook al bij het schrijven...

Bovendien vraag ik mij af of ik niet teveel dezelfde woorden heb gebruikt en of de taal wel voor u als lezer geschikt is. Blijft u nog lezen of bent u nu al afgehaakt? Is het begin spannend genoeg en trekt het u deze column in, geef ik vervolgens net genoeg nieuwe aanleidingen om u verder te laten lezen, in de juiste dosis, of kijkt u al weer naar het scherm van de smartphone in u linkerhand? Ik weet dat mijn stukje last heeft van hevige concurrentie. Ze is ook wel heel mooi hè? Of is het een hij? Of liggen de grenzen daartussen niet zo scherp als het plaatje is? Mijn bladzijde begint ook al aardig te vervagen. Oorspronkelijk was ze maagdelijk wit. Warm grijs is zij nu al bijna helemaal.

Wat is het centrale thema van deze oktobercolumn? Gaat het over de verkleurende blaadjes, of het prachtige nazomerweer, van deze zomer in 2018, die begon alvast in mei? Het gaat gewoon over het proces van het schrijven zelf. Het is behalve een kunst een vak. Een vak om veel te laten zien met weinig woorden. Less is more, krijg ik vaak te horen wanneer ik met andere muzikanten op het podium sta. Dit gaat ook op voor het schrijven.

Ik heb nog veel te leren op dat vlak, zeker omdat ik een pagina graag gevuld heb. Het fel oplichtende wit doet dan niet meer zo pijn aan mijn ogen op de vroege maandagochtend. Tot diep in de nacht muziek maken in het weekend eist zo anders zijn tol. Ik hoop dat u voor bibliotheekcolumns net als voor poezenplaatjes en kantoorgriepjes een duimpje omhoog kunt aanklikken. Liever nog plaatst u een hartje. Als dagelijks smartphone en social media gebruiker weet u zeker waar ik op doel.

Mijn doel is overigens behaald. De pagina is gevuld.